

David Kühnmund

JAK PŘICHÁZEJÍ SNY

Zápis snů z let 2011-2025

JAK PŘICHÁZEJÍ SNY

ZÁPIS SNŮ Z LET 2011–2025

David Kühnmund

Sen. č. 1 – 13. 11. 2021

The Beatles

Zdálo se mi, že po hokejovém zápase jsem šel na led, když rolbař dělal nový led. To se mu nelíbilo a něco směrem ke mně prohodil, já si udělal ještě jedno kolečko. Po odchodu bouchnul ze srandy tátu do hrudníku, asi se znali. The Beatles se smějí Georgi Harrisonovi, proč si holí hrudník, když správní chlapi jsou zarostlí. Dále si prohlížejí svá alba a komentují je. Zkouší na pláži v horku ve stanu. Z toho vyčnívá Harrisonova červená kytara Gibson SG. Paul se potkal s Ringem, který si nesl v ruce nějaké noty, a oznámil mu, že jde něco nahrávat. Vzápětí Paul vklouzne do kabiny a začne hrát na bicí nějakou známou písničku Beatles.

KAPITOLA PRVNÍ – JAK JSEM SI SE SLÁVOU PODAL RUKU

Spousta lidí na světě i okolo nás chce být slavným a nejlépe i komerčně úspěšným umělcem, hercem, zpěvákem, hudebníkem, malířem, výtvarníkem nebo spisovatelem. Popíšu to, jaká byla moje cesta a jak jsem si se „slávou“ podal ruku já. Byl jsem živé dítě s ADHD, pohybově nadaný, na dobré úrovni jsem lyžoval, výborně jsem hrál tenis i stolní, in-line hokej. Ten jsme vždy po škole se spolužáky hráli s tenisákem. Obstojně jsem bruslil, zkusil si i fotbal, ale ten mi nešel, neměl jsem tak silné nohy a vytrvalý dech, později mi našli doktoři astma. Ale ve školních letech jsem téměř každému utekl, i když jsem se zadýchal, a ti, co mě šikanovali, mě nedohonili.

Sen. č. 2 – 25. 9. 2020

Spolužáci, spoluhráči, první kapela L. O. a M. R.

L. O. a M. R., s oběma jsem se popral. Velká skupinka na letním táboře. Honí mě skupina nájemných vrahů, které jsem vyrušil a překazil jim vraždu. Utíkám do prázdné budovy, nejspíš školní, oni za mnou běží se samopaly. Skáču z jednoho parapetu na druhý, přesně jako Spider-Man, střílí po mně, kulky letí zpomaleně jako roje včel v nějakém filmu ve zpomaleném záběru. Všem se vyhnu a skočím na poslední římsu a otevřeným oknem se přehoupnu do bytu, kde leží

polonahá, v ručníku zabalená žena se zlatým řetězem kolem krku. Výrazně namalovaná, barvené vlasy odstínem mahagonu, pěkná baba. Každá jiná žena by se lekla a začala by rvát, jak to známe z filmů. Ale ona zachovala klid, ještě ukazuje prstem. „Pšt, pšt,“ rychle šeptám, ať nekřičí, a horečně jí vysvětluji, že po mně někdo jde. Pak jsem se probudil.

Kapitola 1.1

Byli jsme jako děti pořád venku, mobilní telefony byly ještě „velká pádla“, co měli „vyvolení“ a bohatí lidé. Později, když mi bylo 16, už jsme měli první menší verze Nokie, ale to už jsem končil základní školu. V 15 letech jsem se rozhodl, že začnu cvičit Kung-fu, a mým vzorem se stal Bruce Lee. Chodil jsem poctivě na tréninky dvakrát týdně, bavilo mě to a myslím, že mi to i šlo. V šestnácti jsem končil základní školu a rozhodoval se kam a co dál. Staly se určité důležité věci v životě, co mě ovlivnily, a ty urychlily mé rozhodnutí začít psát. Určitě, až budu psát jednou svoji biografii, tyto věci tam zmíním komplexně, detailně, ale teď bych se rád držel tématu, jak jsem se potkal se slávou. Od šestnácti pod vlivem určitých emočních a životních změn jsem si začal vést můj první deník a začal psát básně. O rok později se ke mně dostaly prostřednictvím jedné slečny tři MC kazety, na kterých byla Nirvana a její alba *In Utero* a *Unplugged in New York*, na té třetí byla skupina The Doors. Ani jedno mě tehdy moc nechytlo. Nirvanu jsem již znal od spolužáků z první střední a

líbily se mi od ní spíš ty pomalejší balady. Ale v té době jsem poslouchal The Beatles a nebyl jsem ještě hudebně vyhraněný. Někdy v létě 2002 jsem v knihkupectví narazil na knížku *Nikdo to tu nepřežije* v českém překladu od Vojtěcha Lindauera. A totálně mi změnila život, vlastně Jim Morrison. Úplně jsem jeho osobnosti podlehnul. Začal jsem číst knihy, například Ginsbergovo *Kvílení* a *Vylízanej mozek*, *Fetáka* Williama Burroughse, jeho pokračování *Teplouše*, *Hubitele* nebo *Místo slepých cest*. Jacka Kerouaca *Satori v Paříži* a *Osamělý poutník*, ale jeho nejslavnější román *Na cestě* mě moc nechytнул. To vše většinou s výborným překladem Josefa Rauvolfa. Četl jsem i román od Jana Pelce *...a bude hůř*. Již předtím jsem četl klasiky, Ericha Marii Remarqu *Na západní frontě klid*, *Tři kamarádi* a *Vítězný oblouk*. Nebo od Miky Waltariho *Egypt'an Sinuhet*. Z knihy jsem si dělal i své vlastní poznámky do svého bloku. Četl jsem i *Mechanický pomeranč* od Anthonyho Burgesse. Román byl i předlohou vynikajícího filmového zpracování od Stanleyho Kubricka. Ten výčet knih by byl samozřejmě obsáhlejší, ale nerad bych jím čtenáře zahltil. Jim Morrison a co se psalo ve výše zmíněné biografii, mi otevřelo dveře ke čtení. Hltal jsem všechny informace a rozhledy o poezii, rockové hudbě. Současně s tím, že jsem četl tolik knih, se mi rozšiřovala slovní zásoba, a psaní poezie se stalo automatické. Pamatuji si, že první blok opatřený spirálou jsem popsal za tři měsíce. Současně s tím jsem si své básně nechtěl psát jen, jak se říká, do šuplíku, ale měl jsem touhu být viděn a slyšen. Našel jsem si v Praze jeden prostor, kavárnu Obratník. Byl tam měsíční pořad, jmenoval se Mr. Hyde Park a uváděla ho M. Z. Oslovil jsem ji s tím,

že bych si před auditoriem taky něco rád přečetl. Své ukázky jsem psal ještě postaru, na stroji, i když už dávno existoval PC a MS Word. Mé ukázky ji oslovily a dala mi šanci. Tímto bych jí chtěl poděkovat, po těch mnoha letech, že byla první, kdo mi dal příležitost ukázat se před živým publikem. Stalo se tak někdy v listopadu, tuším roku 2002. Pracoval jsem tehdy krátce jako brigádník v jednom knihkupectví v Praze a byl součástí tehdejší party Obratníku, kterou tvořili jak básníci, tak hudebníci, písničkáři. S některými jsme se stali přáteli a jsme jimi dodnes, s některými už bohužel ne, v průběhu let jsme ztratili kontakt, nebo se vytratil ze scény, založili rodiny apod. Obratník vlastnil tehdy pan Polák. Byl i vydavatel, spouště lidem vydal jejich první sbírky. Bohužel poměrně brzy zemřel, čest jeho památce. Moje první vystoupení, troufnu si říct, mělo úspěch. Pamatuji si, že jsem se předtím opil nějakým rumem a plzní. Takovou jsem měl trému. Když jsem měl jít na pódium a než zaznělo mé jméno, musel jsem jít na WC opláchnout si obličej. Přitáhlo to ke mně další kolegy, básníky, kteří pořádali čtení na zajímavých místech v Praze a zvali mě. Nechal jsem se ostříhat jako Morrison na té jeho slavné fotce s korálky. Morrison byl vlastně zpívající básník, tak v opojení z mého úspěchu v Obratníku mi jedna slečna, co tam byla přítomna řekla, že jsem na ni udělal dojem. Později jsem s ní i krátce chodil.

Sen. č. 3 – 13. 12. 2020

Večírek

Pavla a já jsme byli na nějaké oslavě a měla tam přijít rusky mluvící žena. Když tam přišla, a já byl na chvíli pryč, Pavla jí řekla, že chodím s ní, na to se dotýčná rozbřečela. Rusky nebo anglicky mi něco řekla a pak mě ještě přede všemi, co tam byli, pomluvila a odešla.

Kapitola 1.2

K. mě zavedla do klubu Vagon, kde se v té době konaly jam sessions, které pořádal jistý Svíťa. Ta slečna mu o mně řekla, že i zpívám, že bych si rád zazpíval, tak jsem si tehdy odbyl i jevištní pěvecký debut s písní od The Doors *Break On Through (to the Other Side)*. Prostě jsem vylezl na to pódium a připadal jsem si tak opojně, jako když máte první milování s dívkou.

Sen. č. 4 – 8. 10. 2011

Holka, sex, horor

Holka. Tmavooká, dobře stavěná, tmavovlasá, vysoká, větší zadek. Celkově byla mohutnější k mé postavě subtilního jedince. Byla opálená, měla tetování, měli jsme sex. V tom snu jsem kopuloval i s jinýma holkama, ale se zmíněnou slečnou skončil onen sen, jako vždy, v tom nejlepším.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jak přicházejí sny.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.